

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobkyně: **Mgr. D. K.,** zast. JUDr. Monikou Novotnou, advokátkou, se sídlem Platnéřská 191/2, Praha 1, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení,** se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 28. 7. 2016, č. j. 6 A 172/2013 - 188,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalované se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

III. Ustanovené zástupkyni žalobkyně JUDr. Monice Novotné, advokátce, se přiznává odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 1573 Kč, která bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

1] Žalobkyně se podáním ze dne 16. 9. 2013 a jeho následnými doplněními domáhala u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ochrany proti nečinnosti žalované, kterou spatřovala v tom, že tato nerozhodla o nicotnosti rozhodnutí žalované ze dne 26. 4. 2007, sp. zn. 3413/4613/153/Č a ze dne 2. 10. 2007, sp. zn. 3413/4613/250/07/Č, rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení Karviná ze dne 22. 5. 2007, sp. zn. 33003/120/4513.2/12825/Y2-199/Lip, rozhodnutí Národního výboru města Ostravy ze dne 16. 5. 1989, čj. Zdrav. 526-67/89-Dr.Šk/SK a rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení Karviná ze dne 19. 9. 1990, sp. zn. X; dále se domáhala určení nicotnosti vymezených rozhodnutí, resp. určení, že rozhodnutí Národního výboru města Ostravy ze dne 16. 5. 1989 se mění tak, že žalobkyni náležela pracovní neschopnost i po 10. 4. 1989.

[2] Na výzvu soudu dle § 37 odst. 5 s. ř. s. k opravě a odstranění vad dosavadních podání reagovala žalobkyně podáním ze dne 4. 9. 2015, resp. 7. 9. 2015, požádala o přezkum následujících rozhodnutí, jimiž byla pro jejich nezákonnost krácena na svých právech:

rozhodnutí ČSSZ, pracoviště Ostrava, Regionální referát rozhodovací činnosti, ze dne 26. 4. 2007, sp. zn. 3413/4613/153/07/Č a ze dne 2. 10. 2007 sp. zn. 3413/4613/250/07/Č, rozhodnutí OSSZ Karviná ze dne 22. 5. 2007, sp. zn. 33003/120/4513.2/1285/Y2-199/07/Lip. rozhodnutí OSSZ Karviná ze dne 19. 9. 1990 sp. zn. X ve spojení s rozhodnutím odboru zdravotnictví NV města Ostravy ze dne 16. 5. 1989, č.j. Zdrav. 526-67/89-Dr.Šk/SK.

[3] Žalobkyně uvedla, že si je vědoma uplynutí lhůty pro přezkoumání rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s.; poukázala přitom na neústavnost lhůt stanovených pro nápravu nezákonností ze strany státu. Stanovení lhůt pro podání řádných i mimořádných prostředků označila za diskriminační, jestliže právní řád až na výjimky nijak účinně neomezuje průtahy v řízení na straně státních orgánů. Zejména v případech, kdy je právní posouzení případu závislé na posouzení jiného případu – a v tomto posouzení dochází k průtahům – je v důsledku stanovení omezujících lhůt prakticky odepřena poškozené osobě spravedlnost. Soud by se proto dle názoru žalobkyně neměl omezit na prosté formální posouzení dodržení lhůty pro podání žaloby, ale též se zabývat objektivními i subjektivními důvody pro prodlení, ať jde o zdravotní stav poškozeného, sociální situaci apod.

[4] Žalobkyně současně trvala na žalobě na ochranu proti nečinnosti spočívající v tom, že žalovaný správní orgán odmítá žalobkyni správně vypočítat starobní důchod, který jí náležel od 27. 4. 2007.

[5] Městský soud v záhlaví označeným usnesením žalobu odmítl. Pokud jde o tu část žaloby, v níž se žalobkyně domáhala ochrany proti nečinnosti žalované, městský soud konstatoval, že žalobkyně, přestože byla poučena o jednotlivých žalobních typech, se nadále žalobou proti nečinnosti domáhá výslovně vydání rozhodnutí konkrétního obsahu, a to rozhodnutí o správné výši starobního důchodu náležejícího jí od 27. 4. 2007; takto konstruovanou žalobu shledal soud nepřípustnou, a proto ji odmítl.

[6] Pokud jde o rozhodnutí žalované ze dne 26. 4. 2007, sp. zn. 3413/4613/153/Č, a ze dne 2. 10. 2007, sp. zn. 3413/4613/250/07/Č, a dále rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení Karviná ze dne 22. 5. 2007, sp. zn. 33003/120/4513.2/12825/Y2-199/Lip, dospěl městský soud k závěru, že tato rozhodnutí měla povahu rozhodnutí podkladových dle § 87 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení a jako taková byla dle § 89 citovaného zákona vyloučena ze samostatného soudního přezkumu; soud přezkoumá taková rozhodnutí výhradně v rámci žaloby proti rozhodnutí o dávce důchodového pojištění.

[7] Pokud jde o rozhodnutí Odboru zdravotnictví NV města Ostravy ze dne 16. 5. 1989, č. j. Zdrav. 526-67/89-Dr.Šk/Sk, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí ZÚNZ OKD Ostrava – LPK ze dne 10. 4. 1989, kterým byla žalobkyně dnem 11. 4. 1989 uznána schopnou vykonávat dosavadní práci programátorky,

pokračování

městský soud s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 10. 2004, č. j. 2 As 16/2004 – 44, dospěl k závěru, že je vyloučeno ze soudního přezkumu dle § 70 písm. d) s. ř. s.

[8] Žalobu v části, kterou se žalobkyně domáhala přezkumu rozhodnutí Úřadu důchodového zabezpečení v Praze ze dne 19. 9. 1989, sp. zn. X, shledal městský soud opožděnou a odmítl ji.

[9] Proti usnesení městského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů, které podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a) a e) s. ř. s. a navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil městskému soudu k novému projednání a rozhodnutí.

[10] Stěžovatelka nesouhlasila se závěrem o nepřípustnosti žaloby na ochranu proti nečinnosti. Namítla, že žalobou proti nečinnosti se nedomáhala, aby soud sám rozhodl o výši jejího starobního důchodu nebo aby uložil žalovanému vydání rozhodnutí konkrétního obsahu, ale výslovně navrhla, aby soud uložil žalovanému povinnost přezkoumat zákonnost vydaných rozhodnutí v návaznosti na nové posudky dokládající zdravotní stav a péči o převážně bezmocné osoby blízké a vydat rozhodnutí o změně výpočtu starobního důchodu náležejícího stěžovatelce. Stěžovatelka je přesvědčena, že soud mohl na základě podané žaloby uložit žalovanému, aby se zabýval podáními stěžovatelky, kterými se domáhala správného výpočtu důchodu, a aby o těchto podáních rozhodl.

[11] Dále stěžovatelka tvrdila, že se městský soud nezabýval její argumentací, kterou namítala, že zakotvení časového omezení pro možnost domáhat se nápravy řádnými i mimořádnými prostředky, je nespravedlivé a diskriminační. Vytýká městskému soudu, že se omezil jen na prosté formální posouzení dodržení lhůty pro podání žaloby, aniž by se zabýval objektivními I subjektivními důvody pro prodlení.

[12] Stěžovatelka rovněž namítla, že městský soud nevzal v úvahu důvody, které ji vedly k podání žaloby, konkrétně tu skutečnost, že jí nebyl přiznán nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím žalovaného správního orgánu v řízení vedeném pod sp. zn. 27 C 205/2010 u Obvodního soudu v Praze 2 z důvodu, že napadená rozhodnutí nebyla pro nezákonnost zrušena. Podaná žaloba pro stěžovatelku představovala poslední prostředek, kterým se mohla domoci spravedlivého posouzení dávek důchodového pojištění.

[13] Pochybení městského soudu spatřuje stěžovatelka i v tom, že soud rozhodl bez jednání, aniž by se stěžovatelky dotázal, zda s takovým postupem souhlasí.

[14] Žalovaná se ke kasační stížnosti vyjádřila podáním ze dne 18. 8. 2016. K požadavku na zaslání správního spisu sdělila, že správní spis nemá k dispozici, neboť byl zapůjčen Městskému soudu v Praze pro jiné řízení stěžovatelky (vedené pod sp. zn. 6 A 244/2014). K projednávané věci žalovaná uvedla, že se ztotožňuje s právním názorem městského soudu vyjádřeným v napadeném rozhodnutí, které považuje za zákonné a objektivní. Navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[15] Na vyjádření žalované reagovala stěžovatelka podáním ze dne 27. 9. 2016, ve kterém trvala na tom, aby žalovaná zdejšímu soudu předložila správní spis. Dále uvedla, že není pravdou, že městskému soudu nedoložila žalobou napadená rozhodnutí, neboť veškerá rozhodnutí a listiny zaslala městskému soudu dodatečně. K tvrzené nicotnosti rozhodnutí napadených žalobou stěžovatelka odkázala na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl ÚS 8/92. Současně stěžovatelka namítla, že žalovaná vydává rozhodnutí, která si odporují, poukázala na konkrétní rozporná rozhodnutí a namítla, že se městský soud těmito rozpory nezabýval.

[16] Stěžovatelka poukázala na to, že se již téměř deset let domáhá opravy výpočtu starobního důchodu, který jí byl vypočten z vadně stanoveného invalidního důchodu. Po městském soudu chtěla, aby rozhodl, které rozhodnutí je správné, a které nikoliv. Jak byla stěžovatelka poučena Nejvyšším soudem, „*za formulaci petitu je odpovědný soud*“, který má vycházet z obsahu žaloby a z provedených důkazů. Stěžovatelka znovu poukázala na tvrdost zákona, který stanoví dvouměsíční lhůtu k podání žaloby a zrekapitulovala žalobní argumentaci a průběh dosavadního řízení, ve kterém se domáhala nápravy ve věci tvrzeného nesprávně vypočteného starobního důchodu. Kasační stížnost stěžovatelka doplnila ještě podáním ze dne 5. 10. 2016, ve kterém navrhla pro případ, že by byla shledána věcná nepříslušnost správního soudu, aby byla věc předána soudu věcně příslušnému.

[17] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelka je zastoupena advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadené usnesení městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[18] Stěžovatelka sice v kasační stížnosti tvrdí, že uplatňuje i kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., k tomu však Nejvyšší správní soud uvádí, že v případě, kdy je kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele z povahy věci v úvahu pouze kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98). Soud se proto zabýval toliko zákonností odmítnutí žaloby stěžovatelky, a to v rozsahu vznesených stížnostních námitek.

[19] Nejvyšší správní soud neměl k dispozici správní spis žalované, který byl předložen Městskému soudu v Praze pro potřeby řízení ve věci vedené pod sp. zn. 6 A 244/2014, dospěl však k závěru, že skutečnosti zjištěné z předloženého soudního spisu, resp. z kasační stížnosti, představují dostatečný podklad pro rozhodnutí. Z tohoto důvodu soud netrval na předložení správního spisu žalované.

[20] Námitka, že městský soud pochybil, jestliže o žalobě rozhodl bez jednání, aniž by se dotázal stěžovatelky, zda s takovým postupem souhlasí, není důvodná. Jednání soudu je určeno k projednání a rozhodnutí věci samé, tato zásada má konkrétní odraz v § 49 odst. 1 a § 51 odst. 1 ve vazbě na § 53 odst. 1 s. ř. s. V projednávané věci bylo napadeno

pokračování

usnesení městského soudu, kterým byla odmítnuta žaloba z procesních důvodů, tedy soud nerozhodoval ve věci samé, proto nelze v nenařízení jednání soudem spatřovat nezákonnost. Smyslem jednání před soudem je totiž především dokazování a v jeho rámci má být věc úplně, spravedlivě a bez průtahů projednána a také rozhodnuta. Tento smysl soudního jednání však zjevně není dán tam, kde podaný návrh procesně neobstojí, a soud jej odmítne pro chybějící podmínky řízení, aniž by musel o těchto rozhodných skutečnostech vést dokazování (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 2 Afs 86/2005 – 55).

[21] Stěžovatelka dále namítala nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu na ochranu proti nečinnosti. Podle stěžovatelky nebyly dány podmínky pro odmítnutí žaloby, neboť se nedomáhala, aby soud sám rozhodl o výši jejího starobního důchodu, resp. aby uložil žalovanému vydání rozhodnutí konkrétního obsahu; městský soud mohl na základě návrhu stěžovatelky uložit žalované, aby se zabývala podáními stěžovatelky, kterými se domáhala správného výpočtu důchodu, a o těchto podáních rozhodl.

[22] Podle § 37 odst. 3 s. ř. s. *„z každého podání musí být zřejmé, čeho se týká, kdo jej činí, proti komu směřuje, co navrhuje, a musí být podepsáno a datováno. Ten, kdo činí podání, (dále jen "podatel") v podání uvede o své osobě osobní údaje jen v nezbytném rozsahu; vždy uvede jméno, příjmení a adresu, na kterou mu lze doručovat. Jiné osobní údaje uvede jen tehdy, je-li toho třeba s ohledem na povahu věci, která má být soudem projednána. K podání musí být připojeny listiny, kterých se podatel dovolává. Podání, které je třeba doručit ostatním účastníkům a osobám na řízení zúčastněným, musí být předloženo v potřebném počtu stejnopisů.“* V případě žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu se dále použije § 80 odst. 3 s. ř. s., podle něhož *„žaloba kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat a) označení věci, v níž se žalobce ochrany proti nečinnosti domáhá, b) vylíčení rozhodujících skutečností, c) označení důkazů, jichž se žalobce dovolává, d) návrh výroku rozsudku.“* Podle § 81 odst. 2 s. ř. s. *„je-li návrh důvodný, soud uloží rozsudkem správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví k tomu přiměřenou lhůtu, ne však delší, než kterou určuje zvláštní zákon.“*

[23] Z podané žaloby, kterou stěžovatelka po výzvě a poučení městským soudem ve smyslu § 37 odst. 5 s. ř. s. doplnila podáním ze dne 4. 9. 2015, resp. 7. 9. 2015, vyplývá, že stěžovatelka uplatnila své nároky i žalobou na ochranu proti nečinnosti dle § 79 s. ř. s. Tvrdila, že žalovaný správní orgán odmítá správně vypočítat starobní důchod, který jí náležel od 27. 4. 2007. Uvedla, že v důsledku nečinnosti žalovaného správního orgánu je jí vyplácen od 27. 4. 2007 starobní důchod v nižší výši, než na jaký by měla nárok. Na straně 6 žaloby dodala, že nečinnost žalovaného správního orgánu spatřuje v tom, že nezjednal nápravu, a přes opakované žádosti a předložené důkazy nezrušil nezákonná rozhodnutí, která opakovaně napadala. Posledním úkonem žalované pak dle stěžovatelky mělo být sdělení ze dne 11. 8. 2013, č. j. 61 - 1456/14.08.2013 (sdělení je založeno na čl. 146 soudního spisu a správně má být *„ze dne 29. 8. 2013„* pozn. NSS). V petitu pak stěžovatelka navrhla, aby městský soud *„žalovanému správnímu orgánu uložil povinnost přezkoumat zákonnost vydaných rozhodnutí v návaznosti na nové posudky dokládající zdravotní stav a péči o převážně bezmocné osoby blízké a vydat rozhodnutí o změně výpočtu starobního důchodu náležejícího žalobkyni. Podklady k revizi ať vydá nepodjatá organizační složka žalovaného správního orgánu mimo území Severomoravského kraje.“*

[24] Návrh výroku rozhodnutí soudu, odhlédne-li Nejvyšší správní soud od toho, že z něj není zřejmé ani to, v jakém konkrétním probíhajícím řízení měla být žalovaná nečinná, nepředstavuje návrh, o němž by mohly správní soudy rozhodující podle s. ř. s. rozhodovat. Základní smysl a účel žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu je ochrana práv a oprávněných zájmů účastníka správního řízení v situaci, kdy dochází ve správním řízení k průtahům způsobeným nečinností správního orgánu. Soud však při rozhodování o žalobách na ochranu před nečinností nepředjímá ani jakkoli nepresumuje meritorní rozhodnutí správního orgánu, neboť tato úvaha náleží pouze správním orgánům vedoucím příslušná správní řízení (k uvedenému srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 12. 2010, č. j. 5 Ans 11/2010 – 104). Městský soud v posuzované věci přiléhavě odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 21. 4. 2010, sp. zn. 6 Ans 9/2009, podle něhož „*Žaloba na ochranu proti nečinnosti správního orgánu slouží pouze k odstranění procesní nečinnosti správního orgánu, aby ten následně rozhodl o konkrétních právech a povinnostech stěžovatele. Prostřednictvím žaloby proti nečinnosti se stěžovatel nemůže u soudu domáhat svých subjektivních práv, která mu zakládají předpisy hmotného práva.* Městský soud neměl v souzené věci pravomoc rozhodnout tak, jak stěžovatelka navrhovala v žalobním petitu, tedy vydat rozhodnutí, jímž by bylo žalované nařízeno přezkoumat zákonnost předmětných rozhodnutí a v návaznosti na nové posudky vydat rozhodnutí o změně výpočtu starobního důchodu. Městský soud proto dospěl podle Nejvyššího správního soudu ke správnému závěru, že z důvodu nesprávného procesního postupu stěžovatelky i přes poučení učiněné městským soudem, nelze v řízení o žalobě proti nečinnosti pokračovat a žalobu odmítl. Kasační námitka je proto nedůvodná.

[25] Další námitka stěžovatelky se vztahovala k té části žaloby, kterou městský soud odmítl jako opožděnou. Stěžovatelka nerozporovala závěr o opožděnosti žaloby, městskému soudu však vytýkala, že se v odůvodnění napadeného usnesení nezabýval její argumentací o diskriminační povaze lhůt pro podání opravných prostředků a nezohlednil objektivní a subjektivní důvody prodlení stěžovatelky. Námitka je nedůvodná.

[26] Závěr o opožděnosti žaloby učinil městský soud ve vztahu k té části žaloby, kterou se stěžovatelka domáhala přezkumu rozhodnutí Úřadu důchodového zabezpečení v Praze ze dne 19. 9. 1989, sp. zn. X. Je pravdou, že městský soud se výslovně nevypořádal s argumentací stěžovatelky, že v případech, kdy je právní posouzení případu závislé na posouzení jiného případu, a dochází k průtahům, je v důsledku stanovení omezujících lhůt pro podání opravných prostředků odepřena poškozené osobě spravedlnost. Dle Nejvyššího správního soudu to však nebylo nutné. Povinnost soudu řádně odůvodnit své rozhodnutí nemůže být pojímána tak široce, že by bylo třeba vždy vyslovit podrobnou odpověď na každé jednotlivé tvrzení účastníka řízení (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 5. 1. 2005, sp. zn. IV. ÚS 201/04, ze dne 30. 5. 2006, sp. zn. I. ÚS 116/05, či ze dne 22. 9. 2009, sp. zn. ÚS 961/09). Městský soud přezkoumatelným a dostatečným způsobem posoudil otázku včasnosti podané žaloby a vypořádal se rovněž řádně s tvrzením stěžovatelky, že napadená rozhodnutí byla vydána před účinností s. ř. s. a jejich přezkum se proto řídil § 250 a násl. o. s. ř. (viz poslední odstavec na str. 5 napadeného usnesení). Městský soud dospěl k jednoznačnému závěru, že žaloba je opožděná a skutečnost, že napadená rozhodnutí byla vydána před účinností s. ř. s., posoudil jako irelevantní; Nejvyšší správní soud s tímto závěrem souhlasí.

pokračování

[27] Pokud jde o tvrzení stěžovatelky o diskriminační povaze lhůt pro podání opravného prostředku a o objektivních i subjektivních důvodech prodlení, stěžovatelka je nijak blíže nekonkretizovala; městský soud nepostupoval nezákonně, jestliže na ně nereagoval. Nejvyšší správní soud dodává, že ačkoliv rozumí tíživé situaci stěžovatelky a tomu, že vnímá svou situaci jako nespravedlivou, musí konstatovat, že městský soud nebyl oprávněn zkoumat, z jakých důvodů lhůta pro podání žaloby nebyla dodržena, případně kdo její zmeškání zavinil. Nemohl totiž svým rozhodnutím lhůtu pro podání žaloby prominout a žalobu věcně projednat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2004, sp. zn. 1 Ads 4/2004 - 57).

[28] Další námitky stěžovatelky se již týkaly věcného posouzení správních rozhodnutí, které nebylo předmětem řízení před městským soudem, a proto se jimi Nejvyšší správní soud nezabýval.

[29] Postup i rozhodnutí městského soudu shledal Nejvyšší správní soud v souladu se zákonem. Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. naplněn nebyl, a proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatelky jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl.

[30] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka v kasačním řízení úspěch neměla a úspěšná žalovaná na jejich náhradu nemá právo, neboť se jedná o věc důchodového pojištění. Stěžovatelce byla v řízení před městským soudem ustanovena zástupkyně; v takovém případě hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Ustanovené advokátce se přiznává odměna za zastupování ve výši 1000 Kč za jeden úkon právní služby (sepsání kasační stížnosti) a paušální náhrada hotových výdajů 300 Kč, celkem částka 1300 Kč [§ 35 odst. 8 s. ř. s. s přihlédnutím k § 7 bodu 3, § 9 odst. 2, § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Ustanovená zástupkyně je plátcem DPH, proto byla vypočtená částka zvýšena o 21% DPH podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, tj. o 273 Kč. Odměna ustanovené zástupkyně tak celkem činí 1573 Kč a bude jí proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. července 2017

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu